

[Leif Hermann]

et sådant hus, der lå deroppe. Jeg ved ikke, om hr. Svend Åge Petersen er tilstrækkelig teknisk kyndig til at vide, at den slags ting kan fjernes. Det er muligt, det kommer til at koste noget, men i masser af situationer må man betale for sine fejl, og det må andre mennesker også.

Så siger hr. Svend Åge Petersen, at vi fratager de folkevalgte lysten til at arbejde med planlægning. Nej, det gør vi ikke, vi siger til de folkevalgte: I kan arbejde med planlægning, fuldstændig som det passer jer; der er ikke nogen, der blander sig. Så der skal sandelig nok blive planlagt på kryds og på tværs, hvorefter man i øvrigt springer op og falder ned på sin egen planlægning. Nej, nej, det, der sker, er, at de folkevalgte virkelig får lejlighed til at planlægge, som det passer dem, det vil sige, som det passer det erhvervsliv, som de folkevalgte gerne vil tækkes.

Fru Hanne Severinsen siger, at regionplanen er forældet. Ja men fru Hanne Severinsen er måske ikke klar over, at vi står over for en almindelig revision af regionplanlægningen i 1985, og det vil sige, at hovedstadsrådet ville have al mulig lejlighed til at vente med at foretage dette specialtillæg og indarbejde det i den kommende ordinære revision. Det var faktisk også det, planstyrelsen pegede på at man burde gøre.

Jeg vil slutte med at citere en kommunalpolitiker, der ved kommunevalget den 3. marts 1970 sagde: vort parti har en klar mål-sætning og en sikker planlægning, og vi må være meget omhyggelige med at bevare de sidste åbne grønne arealer, vi har i kommunen.

Den pågældende kommunalpolitiker var viceborgmester i Gladsaxe kommune dengang. Hans navn er Poul Schlüter, og han plejer at sidde hernede som statsminister. Det var kloge ord, som ministeren måske kunne have talt med statsministeren om, inden han traf sin afgørelse.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Må jeg først gøre den bemærkning til hr. Leif Hermann, at statsministeren og jeg selvfølgelig var enige i afgørelsen i denne sag.

I øvrigt vil jeg gerne sige ordførerne tak, fordi man har anerkendt grundlaget som værende i orden. Nogle udtrykte det »formelt i

orden«, men jeg må opfatte det som en anerkendelse af, at afgørelsen er truffet efter gældende regler.

Når afgørelsen er truffet, kan vi jo altid diskutere, om det var rart, at det skete, eller ikke rart, at det skete; dér kan man have forskellige opfattelser. Men jeg vil takke hr. Erik Holst for en klar tilkendegivelse af, at her ikke er foregået noget ulovligt. Jeg siger det også, fordi der i en senere udtalelse kom en opfattelse af, at dette her er et kraftigt brud på planlægningen, og det kom fra forslagsstillerne. Men det må jeg klart afvise.

Hr. Erik Holst var inde på bekymringerne for planlovgivningen fremover. Hvad kunne man tænke sig der skulle ske, for at man ikke skulle underminere planlægningen? Efter min opfattelse bør regionplanlægningen være et dynamisk instrument i samfundets tjeneste. Der skal efter min mening være muligheder for at foretage rimelige ændringer, der er i overensstemmelse med det lokale samfunds ønsker, men sandelig også behov, vel at mærke, når de ikke strider mod statslige interesser eller landsplanmæssige synspunkter. Planerne bliver jo til i et samspil mellem de folkevalgte råd, befolkningen og staten og er et udtryk for en samlet afvejning af disse interesser.

Jeg vil gerne understrege, at ændringerne jo godkendes på grundlag af en procedure, der giver de lokale myndigheder, befolkningen i området, organisationer og foreninger rig lejlighed til at komme til orde.

Der var også fremme i hr. Erik Holsts indlæg spørgsmålet om, hvorfor ministeren ikke har fulgt sine egne rådgivere, eksempelvis planstyrelsen. Det har hr. Leif Hermann også været inde på. Det er jo sådan, at fredningsstyrelsen har tilkendegivet, at udlægget af erhvervsarealer det pågældende sted er en landskabeligt uheldig disposition. De har frarådet en godkendelse af specielle ting, men fredningsstyrelsen har på den anden side ikke fundet, at naturinteresserne var af en sådan karakter, at styrelsen ville nedlægge veto mod lokalplanerne; det var der mulighed for i efteråret 1983.

Jeg må også opfatte dette som værende en afgørelse fra deres side, der betyder, at væsentlige naturhensyn og de lokale myndigheds beslutning må skønnes ikke at være tilsideat. Man må ikke glemme, at miljøministeriets sektioner har til opgave at rådgive og